

[Justitsministeren]

jeg at svare på i første omgang, det beklager jeg – er tale om flere direktiver og ikke kun ét direktiv. Dertil kan jeg sige, at der ikke er konkrete planer om at ændre direktivet, men at det vel ikke kan udelukkes, at direktivet senere må ændres, hvis der f. eks. i en medlemsstat bliver indført en ændret betegnelse for advokater. Denne sidste sætning skal forstås på den måde, at der var mennesker med en anden betegnelse, der var mødeberettigede for en ret i en medlemsstat; det er altså ikke alene et navn, der er tale om her. Hvis f. eks. mennesker, der var mødeberettigede, antog en anden titel end advokat eller de andre titler, der er nævnt i direktivet, ville det vel næppe være rimeligt, hvis vilkårene i øvrigt er de samme, at skulle ulejlige folketinget med dette.

Man har endvidere talt om forholdene i EF i og de andre nordiske lande. Jeg har i mellemtiden fået oplyst – jeg havde også en fornemmelse af det – hvordan forholdene er. Fru Alice Hedegaard sagde, at en norsk, svensk, finsk eller islandsk advokat ville være udelukket fra at møde i dansk ret. Det beror på en misforståelse: vi har bestemmelser i retsplejeloven om, at retten under nærmere angivne omstændigheder kan tillade, at en advokat fra et andet nordisk land giver møde for retten. Derfor lukker vi altså ikke af for den mulighed – hr. Bernhard Baunsgaard har også flere gange fremhævet, at vi skal være åbne over for samarbejde med andre – på nordisk basis.

Hr. Wilhjelm var stærkt optaget af, at jeg sagde, der var tale om spidsfindige argumenter. Det var såmænd vendt både mod noget af det, hr. Wilhjelm sagde, og mod noget af det, fru Tove Jørgensen sagde, for jeg synes, det var forsøg på lovfortolkning, som det vel nok er forsigtigst og rigtigst at man uddyber lidt nærmere, inden man giver endelige svar på det.

Men jeg vil dog svare på én ting. Jeg synes, man har hæftet sig for meget ved spørgsmålet om tjenesteydelser, for selvfølgelig har hr. Wilhjelm helt ret i, at det arbejde, en advokat udfører, er en tjenesteydelse. Jeg vil her henviser til en sætning i fremsættelses-talen, hvor der står: »Advokatdirektivet indeholder« – og baggrunden er altså retssystemernes forskellighed – »således kun regler om adgangen til at udføre tjenesteydelser og

ikke bestemmelser om etablering og gensidig anerkendelse af uddannelser.«

Jeg kan ikke se, at der på nogen måde er skjult noget som helst. Man har altså ikke valgt eller ikke ment at kunne lave regler om ensartede uddannelseskra, man har heller ikke givet ret til etablering, men man foreslår her, at de, der i deres hjemland er mødeberettigede, skal have adgang til at udføre advokatarbejde, altså tjenesteydelser, i de forskellige medlemslande.

(Kort bemærkning).

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg vil lige korrigere ministeren. Jeg sagde ikke, at DKP ville være modstandere af ethvert EF-forslag, men at vi ville være modstandere af ethvert forslag, der var baseret på et EF-direktiv, og det skyldes, at det kun omfatter EF-landene og ikke samtlige andre lande, som Danmark kunne tænkes at komme i forbindelse med; det er det, der gør en forskel.

Så vil jeg gerne gøre opmærksom på, at blandt de andre ting end tjenesteydelser, som kan komme i betragtning, er netop den frie etableringsret. Der står i lovforslaget: direktiver, og det kan tolkes på den måde, at kommer der et direktiv om fri etableringsret, skal det ikke igennem folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret [af Voigt (FP) m. fl.]

[Formanden]

(Beslutningsforslag nr. B 2. Fremsat 5/10 78).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret, er, som det fremgår af forslaget bemærkninger, en genfremsættelse af to tilsvarende forslag fra henholdsvis marts og oktober 1975. I øvrigt følger forslaget i kølvandet efter besvarelser fra justitsministeriets side af en række spørgsmål om dette emne fra en af forslagsstillerne.

Sigtet med forslaget er, at man opnår størst mulig effektivitet i den hjælp, der skal ydes i tilfælde af brand eller ulykke, derved, at det altid skal være nærmeste brandvæsen eller redningskorps, herunder civilforsvaret, der rykker ud.

Der er vel ingen, der kan være uenig i, at dette er et rigtigt princip for ordningen på dette område, og det er også netop dette princip, som danner grundlaget for den eksisterende ordning. For brandvæsenernes vedkommende er det fastsat i justitsministeriets retningslinjer fra 1977 om brandvæsenernes beredskab og materiel, at udrykningsområderne for de enkelte brandstationer skal fastlægges således, at udrykning til et brandsted afgår fra den station, der hurtigst vil kunne møde. Disse retningslinjer skal statens brandinspektion lægge til grund både i relation til de kommunale udrykningskorps og entreprisebrandvæsenene som f. eks. De Danske Redningskorps. Retningslinjerne kan kun fraviges, hvis særlige forhold gør sig gældende inden for slukningsområdet. Brandinspektionen påser i hvert enkelt tilfælde, at disse retningslinjer overholdes for så vidt angår de tættere bebyggede dele af kommunerne.

På den anden side må der gøres visse undtagelser, da det ikke er muligt at bringe bestemmelsen i anvendelse for hver eneste ejendom i et landområde uden derved at indføre så komplicerede alarmeringsforhold, at alarmeringstiden forøges væsentligt og sikkerheden forringes, hvad ingen vel kan ønske.

Statens brandinspektion, der fører et løbende tilsyn med samtlige brandvæsenere,

foretager bl. a. i forbindelse med fornyelsen af slukningsoverenskomster nyvurdering af det pågældende slukningsberedskab. Eventuelle ændringer i bebyggelsens omfang og karakter i trafikmæssige eller alarmeringstekniske forhold i det pågældende område er netop momenter, der indgår i denne vurdering, og i denne forbindelse retter man uhensigtsmæssige forhold.

Jeg kan tilføje, at brandinspektionen gennem sin tilsynsvirksomhed løbende følger udviklingen i de enkelte områder, ligesom der gennem uanmeldte inspektioner fra brandinspektionens og justitsministeriets brandråds side føres kontrol med, om ordningerne de enkelte steder fungerer hensigtsmæssigt.

Hvad angår spørgsmålet om assistancetil kaldelse ved f. eks. større brande, hvor førstedykningen må suppleres, er det allerede den gældende ordning, at assistance tilkaldes fra den nærmeste brandstation uanset dennes art, evt. også fra civilforsvarskorpsets kaserne. Jeg kan nævne, at statens brandinspektion i maj 1975 udsendte meddelelse til samtlige landets brandstationer med henblik på en udvidet anvendelse af civilforsvarskorpsets assistancemuligheder. Men det må understreges, at civilforsvarskorpset af hensyn til uddannelsesprogrammet for de værnepligtige normalt kun vil kunne indgå som assistance og ikke som første udrykningsberedskab.

Jeg skal endelig vedrørende brandslukningsområdet nævne, at de fredstidskatastrofeberedskaber, som i nogle byer er opstillet inde for det lokale civilforsvar, også vil kunne anvendes, hvor der er virkeligt behov herfor.

For ambulancetjenestens vedkommende er ordningen den, at der uden for Storkøbenhavn, bortset fra Roskilde, er indgået aftaler mellem amtskommunerne og De Danske Redningskorps om, at ambulancerne uddirigeres fra den nærmeste redningsstation uden hensyntagen til, om man eventuelt måtte komme til at køre over en amtskommunegrænse og ind i et område, der organisatorisk hører under et andet af De Danske Redningskorps' underselskaber.

I Københavns, Frederiksberg, Gentofte og Roskilde kommuner har man egne kommunale ambulancer. Disse ambulancer søger man i videst muligt omfang at benytte inden for kommunegrænserne, men samtidig såle-

[Justitsministeren]

des, at de dirigeres til en fremmed kommune, hvis der på det givne tidspunkt ikke er ledigt materiel dér.

Der er, som det ses, også for ambulance-tjenestens vedkommende tilrettelagt en ordning, der skulle sikre den hurtigst mulige støtte ved en ulykke.

Generelt vil jeg gerne i denne sammenhæng sige, at der fra de berørte myndigheds side foretages undersøgelser af enkelttilfælde, der synes u hensigtsmæssigt løst eller i øvrigt har givet anledning til problemer. På denne måde gør man, hvad der er muligt for at sikre, at de tilrettelagte ordninger også løbende fungerer tilfredsstillende.

Jeg kan endelig tilføje, at der under indenrigsministeriet er iværksat et udvalgsarbejde, der forventes at være tilendebragt inden for en overskuelig fremtid. Under dette udvalgsarbejde overvejes bl. a. spørgsmålet om etablering af et lokalt beredskab omfattende det nuværende civilforsvar og brandvæsen som én organisation. Der ses også på, hvorledes De Danske Redningskorps' enheder kan indgå i et organisatorisk samvirke på området.

Jeg skal for fuldstændighedens skyld i øvrigt nævne, at et hovedformål med dette udvalgsarbejde er at foretage en kritisk vurdering af den nuværende fordeling af ressourcerne mellem de centrale og lokale organisationer, der deltager i bekæmpelsen af fredstidsskader. Et andet hovedformål er at undersøge mulighederne for at opnå besparelser inden for civilforsvaret.

Jeg må på denne baggrund og efter de oplysninger, jeg her har givet, konkludere, at regeringens holdning til det genfremsatte forslag til folketingsbeslutning er, at forslaget i dag ligesom tidligere er overflødig, og at det i øvrigt er u hensigtsmæssigt for tiden at tage nogen lovgivningsinitiativer på dette område.

Poul Mortensen (S):

Under den tidligere behandling af dette forslag blev det afvist af forskellige årsager. Men der er særlig to grunde til, at jeg vil afvise det nu. For det første praktiseres den foreslåede ordning jo ude i alle landets kommuner med større eller mindre effekt, og for det andet er det bevisligt, at kommunerne selv er i stand til at løse også denne opgave på fremragende måde.

Det kommunale brandvæsen, Falck-Zonen og civilforsvaret arbejder landet over udmærket sammen om de forskellige redningsopgaver, og der er eksempler, der viser, at man har tilstrækkelige muligheder for i en given situation at trække på det mandskab og materiel, der er til rådighed, og derfor er dette forslag ganske overflødig.

Jeg vil ikke undlade at bemærke, at en ændring af den nuværende ordning efter min mening vil være et ganske voldsomt indgreb over for det kommunale selvstyre.

Houbak (V):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Henrik Toft, er forhindret i at være til stede i øjeblikket, skal jeg på partiets vegne fremkomme med nogle bemærkninger.

Venstre kan ikke anbefale, at der på grundlag af beslutningsforslag nr. B 2's intentioner fremsættes lovforslag fra regeringen. Havde der været et reelt behov for en bedre koordination af indsatsen fra brandvæsen og redningskorps rundt i kommunerne, skulle det ikke have skortet på venstres medvirken. Men da vi tværtimod er af den opfattelse, at der ofte er konkurrence om at nå først frem i grænseområderne, mener vi ikke, at forslaget er særlig relevant. For øvrigt følges beredskabet jo snært af statens brandinspektion, som nok skal give lyd fra sig, hvis der findes eksempler på for dårligt beredskab.

I de foregående, tørre somre med fare for storbrande i skovområder er beredskabet ved flere lejligheder blevet prøvet rigtigt af, også sammen med civilforsvaret, og den måde, det har virket på, har kun kunnet afføde respekt. De samme betragtninger kan gøres gældende for mange eksempler på effektiv redningstjeneste også på andre områder.

Derudover skal jeg nævne, at venstre ser frem til en konklusion fra det udvalg, som arbejder med problematikken med hensyn til disse spørgsmål såvel som civilforsvarets forhold. Derfor mener jeg, at det foreliggende beslutningsforslag er overflødig på nuværende tidspunkt.

Keld Andersen (KF):

Også vor ordfører i denne sag er forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor gøre et par ganske korte bemærkninger til dette

[Keld Andersen]

forslag på den konservative folketingsgruppes vegne.

Det er vor opfattelse, at brandvæsenet og redningskorps og civilforsvaret de fleste steder fungerer næsten upåklageligt. Det er også vor opfattelse, at de folkevalgte i kommunalbestyrelserne er ansvarsbevidste på dette område, men vi er dog også klar over, at ikke alt er 100 pct. korrekt, og at der måske også er tilfælde, hvor man kan bedre på denne ordning, selv om vi altså mener, den alt i alt fungerer perfekt; jeg tænker her bl. a. på de eksempler, der henvises til i forslaget til folketingsbeslutning.

Vi vil gerne i udvalget afvente en redegørelse fra ministeren om den undersøgelse, som blev igangsat i 1975, og først når vi har fået denne redegørelse, vil vi tage endelig stilling til dette forslag.

Bodil Liventhal (CD):

Dette forslag lyder yderst fornuftigt, dette, at hjælpen fra brandvæsen og redningskorps, herunder civilforsvaret, overalt i landet skal komme fra nærmeste sted, bl. a. med den begrundelse i bemærkningerne til forslaget, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp. Men da det er et teknisk yderst kompliceret foretagende, kan centrum-demokraterne for nærværende ikke tage endelig stilling til forslaget, før det er grundigt gennemgået under udvalgsarbejdet.

Alfred Andersen (SF):

Dette forslag er, som det er blevet sagt af andre, behandlet tidligere. Også da det blev behandlet tidligere, sagde man, at der allerede forelå bestemte retningslinjer, og derfor mente man, at det var et overflødigt forslag. Man sagde, at der var retningslinjer for, hvordan man koordinerer i praksis, men spørgsmålet er, om disse retningslinjer nu også virker, og det er vel det, der er problemet. Forslagsstillerne har fundet ud af, at der alligevel har været tilfælde, hvor de ikke virkede efter hensigten. Det er et spørgsmål, om det er en koordination, der mangler. I socialistisk folkeparti mener vi, at der burde være mere end en koordination. Man burde stille efter en sammenlægning, og jeg forstår efter ministerens udtalelse, at der også kommer et eller andet om det hensigtsmæssige i at slå disse ting sammen.

Nu siger man, at der arbejder et udvalg, og så vidt jeg har kunnet forstå et udvalg, som har arbejdet siden 1975. Det kunne jo være rart at vide, hvor længe man havde tænkt sig dette udvalg skulle sidde. Hvis dette forslag kunne fremme udvalgsarbejdet, ville det alene af den grund have sin nytte. Jeg tror altså, det er nødvendigt at tage problemet om en samordning op også i en tid, hvor man taler så meget om ressourcer. Jeg husker, at vi i sin tid i Odense havde civilforsvarskorps, og vi havde det kommunale brandvæsen. Særlig civilforsvarskorpset havde nogle fantastisk gode redskaber; deres materiel overgik langt, hvad man kunne præstere i det kommunale brandvæsen. Det er givet, at det var u hensigtsmæssigt: civilforsvarets redskaber blev ikke udnyttet i den grad, som man kunne ønske sig. Derfor har spørgsmålet også interesse ressourcemæssigt, men det kan vi vende tilbage til, når rapporten kommer fra det nævnte udvalg. Vi mener som sagt i socialistisk folkeparti, at det, der er behov for, er en slags katastrofeværn, hvor man slutter det hele sammen, så at man undgår oplagring af samme slags materiel 3 forskellige steder.

Jeune (DKP):

Forslagsstillerne skriver i deres bemærkninger til forslaget, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, og det er unægtelig en sandhed. Men det gælder jo ikke blot på dette område, det gælder på en lang række områder, hvor fremskridtspartiet vel næppe kan siges helt at forstå dybden i det, der her siges.

På det område, det drejer sig om, er tilfældet jo faktisk, at hurtig hjælp er opnået langt de fleste steder. Det ligger dels i de overenskomster, som amtskommunerne har med De Danske Redningskorps, og det ligger i langt de fleste aftaler, som de forskellige kommuner har, at man selvfølgelig rykker ud fra det nærmeste sted. Mon ikke kommunerne de steder, hvor der skulle være problemer at ordne endnu, selv kan klare dem?

Jeg har indtryk af og har i hvert fald fået det ved at læse forhandlingerne fra dengang, forslaget var til behandling i maj måned 1975, at forlagsstillerne med dette forslag faktisk sigter på noget helt andet. Der blev dengang nævnt en sag fra Fyn angående en bro, og dertil knyttede hr. Voigt nogle kom-

[Jeune]

mentarer om, at det faktisk ville være bedre at lade de private udrykningstjenester overtage dette område. Hvis det er det, man sigter på, er det klart, at vi ikke kan være med til det.

Noget helt andet er, at der jo nok findes – og det kan jeg vel sige i denne anledning – andre problemer i forbindelse med udrykningstjeneste og befordring på sygehusområdet eller sundhedsområdet, områder, som nok kunne klares ved en samordning af en hel del funktioner, men som også for at blive løst på en effektiv og demokratisk måde ville kræve en samfundsøvertagelse af dette område. Jeg tror langtfra, det er det, forslagsstillerne sigter på med deres beslutningsforslag; de ønsker tværtimod en privatisering, hvilket slet ikke kan løse de problemer, der kan være, og som ikke har noget med hurtig hjælp at gøre.

Vi må selvfølgelig, som det fremgår af det, jeg har sagt, klart afvise dette beslutningsforslag.

Bolvig (RV):

I vores ordførers fravær skal jeg blot knytte nogle enkelte kommentarer til det foreliggende forslag, hvis intentioner vi absolut har sympati for. Det radikale venstre er, som alle ved, tilhængere af det privatkapitalistiske samfund, men vi er overbevist om, at en statsovertagelse er rimelig på en lang række områder, og det er i høj grad et spørgsmål, om ikke hele redningsvæsenet er et af disse områder, selv om heller ikke jeg kan forestille mig, at det har været tanken bag dette forslag fra fremskridtspartiet. Men intentionerne om at forøge sikkerheden er vi naturligvis enige i, og på den baggrund skal vi se venligt på forslaget.

Svend Vig (KrF):

Kristeligt folkeparti er naturligvis enig i den betragtning, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, og vi finder det uheldigt, at et redningskorps, når ulykken kommer, ikke må træde i funktion på grund af kompetencestridigheder. Det er dog vores opfattelse, at noget sådant normalt ikke sker, men hvis og når det sker, må man kunne se på de enkelte tilfælde og få fejlen rettet i kommunal regie, således at gentagelsestilfælde undgås. Vi ser ikke nødvendigheden af en folketingsbeslut-

ning for at klare disse ting, men er dog parate til at se på hele sagen i udvalget.

Schak Nielsen (DR):

Man kan måske nok diskutere, om denne sag er en rimelig ting at tage op her i folketinget. Her gik man og troede, at alt var i den fineste orden, og at brandvæsenet var hurtigt og effektivt, og jeg synes i øvrigt, jeg har oplevet det adskillige gange, at netop brandvæsenet er virkelig hurtigt og effektivt. Men naturligvis er jeg da enig med forslagsstillerne i, som det er sagt nu snart mange gange, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, og virker alarmsystemet ikke, og er der ikke samarbejde mellem de forskellige korps, må det selvfølgelig rettes.

Nu talte justitsministeren om, at der var et udvalg, der arbejdede med sagen, og det kunne jo tyde på, at der måske var et og andet at rette, og det må vi så se på, når det kommer. Jeg vil tilsige støtte til, at vi behandler spørgsmålet, og jeg vil da ikke afvise en fornuftig løsning af dette problem.

Voigt (FP):

For 3 1/2 år siden, nærmere betegnet den 7. maj 1975, hvor dette forslag første gang var til behandling, sagde daværende indenrigsminister Egon Jensen – jeg citerer fra Folketingstidende 1975-76, sp. 4712:

»Det i forslaget nævnte princip, at nærmeste brandstation skal rykke ud, er i dag gennemført i hele landet med nogle ganske enkelte undtagelser.«

Videre sagde den daværende indenrigsminister:

»Der er således i dag på de gældende reglers grundlag organiseret en hjælp i tilfælde af brand og ulykke ud fra samme sigte som det, forslagsstillerne har, men det må yderligere fremhæves, at der løbende foregår et undersøgelsesarbejde for til stadighed at sikre den størst mulige effektivitet, og det vil navnlig sige hurtighed, i hjælpen i tilfælde af brand eller ulykke.«

Vi nåede så frem til efteråret 1975 – i går var det nøjagtigt 3 år siden, den 24. oktober – da sagde ministeren, dengang var det skatte- og afgiftsministeren, Svend Jakobsen, der på indenrigsministerens vegne ifølge Folketingstidende 1975-76, sp. 646, sagde:

[Voigt]

»Indenrigsministeren fremhævede ved denne lejlighed, at der allerede i dag på de pågældende reglers grundlag er organiseret en hjælp i tilfælde af brand og ulykke ud fra det samme sigte som det, forslagsstillerne har, nemlig at hjælp skal tilkaldes fra nærmeste redningskorps....«

Nu, 3 år efter disse udtalelser, har vi så hørt justitsministeren stå her og sige næsten det samme, idet ministeren var så venlig at citere fra reglerne for brandvæsenernes beredskab og materiel fra 5. januar 1977. Ministeren sagde, at udrykningsområderne for de enkelte brandstationer skal fastlægges således, at udrykningen til et brandsted afgår fra den station, der hurtigst vil kunne møde.

Videre sagde ministeren, at forslaget var fremsat i kølvandet på en række spørgsmål, som jeg havde stillet, og det er da rigtigt, for det, jeg her har citeret fra for 3 $\frac{1}{2}$ år siden, for 3 år siden og fra i dag, er forkert: det foregår ikke sådan i dag, at det er det nærmeste brandvæsen, der rykker ud.

Jeg har så sent som i går fået bekræftet fra Odense, Århus og Ålborg, at situationen netop er, som vi siger i vores bemærkninger. Jeg skal nævne et eksempel over for den nuværende minister, som jeg også nævnte over for den daværende indenrigsminister for 3 $\frac{1}{2}$ år siden. Der findes i øvrigt flere.

I Odense har De Danske Redningskorps en satellitstation i noget, der hedder Hjallose. Hvis vi forestiller os, at der udbryder brand på en virksomhed, der hedder Tasso, og som ligger over for denne satellitstation, hvor der holder et slukningstog, og Tasso ringer tre gange nul og siger: vi har brand, så gør alarmeringscentralen på Odense politigård det, at den ringer til det kommunale brandvæsen, fordi det har slukningspligten i Odense kommune. Så skal dette slukningstog køre mellem 6 og 7 km, inden det når ud til stedet. Ministeren siger udtrykkeligt her, at det skal fastlægges således, at udrykningen til et brandsted afgår fra den station, der hurtigst vil kunne møde; altså må jeg konstatere, at det ikke er rigtigt, hvad ministeren siger. Det er heller ikke rigtigt, hvad ministeren sagde for 3 $\frac{1}{2}$ år siden og for 3 år siden.

Forholdene er, som jeg her har beskrevet dem, og det er det, vi med vores forslag prøver at få bragt i orden. Og så kan det ikke hjælpe noget, at man fra forskellige ordfø-

re kommer med det postulat, at det er et overgreb på det kommunale selvstyre. Det er nu engang her i folketinget, vi laver lovene. Det skal de ikke sidde og gøre ude i kommunerne. De skal forvalte de love, som vi laver herinde i folketinget.

Dengang, for 3 $\frac{1}{2}$ år siden, blev der også, som nogle af ordførerne har været inde på, sagt, at der var et udvalgsarbejde i gang. Ja, den melodi har vi hørt nu i 3 $\frac{1}{2}$ år. Vi synes da, det er nærmest uhyggeligt, at et udvalg har siddet i 3 $\frac{1}{2}$ år uden at være nået frem til en konklusion endnu. Det viser, hvor tungt hele det offentlige bureaukrati arbejder.

Hr. Poul Mortensen og venstres ordfører sagde, at forslaget var ganske overflødigt. Hvorfor i alverden skal vi have skudt i skoene, at vi fremsætter overflødige forslag? Dette forslag er nøjagtigt som andre fremskridtsforslag et sundt og fremadrettet forslag, der udelukkende tager sigte på at helbrede nogle af de dårlige ting i vores nuværende lovgivning. Hvorfor skal vi have skudt andre motiver i skoene? Hvis man læser forslaget, vil man forstå, at det virkelig er ment, det, vi skriver, nemlig at hurtig hjælp er dobbelt hjælp, og vi har det princip, at det er bedre at forebygge end at skulle til at helbrede.

Jeg skal sige til hr. Keld Andersen, som ligesom ville lægge nogle ord i munden på mig, som jeg aldrig har sagt, nemlig at de forskellige redningskorps, hvad enten de er kommunale, eller de er private, ikke fungerer ordentligt: det har jeg aldrig nogen sinde udtalt mig om. Jeg kunne ikke drømme om det. Det er min opfattelse, at vi her i Danmark har et af verdens bedste brandvæsener, hvad enten det så er kommunalt, eller det er privat, eller det er CF-kasernens. Det er slet ikke korpsenes indsats som sådan, der her er tale om, det er selve alarmeringssystemet, og det drejer sig helt konkret om, at når der udbryder brand og melding går ind til 3 gange nul, så skal det være denne alarmeringscentralens opgave at sende det nærmestliggende slukningskøretøj. Det er det, man fra ministerens side påstår sker i dag, men det passer altså ikke.

Må jeg sige til hr. Jeune og i og for sig også til hr. Bolvig, at hvis man læser bemærkningerne til og teksten i forslaget, vil man kunne se, at dette ikke drejer sig om at hyppe private interesser eller støtte et privat-kapitalistisk system, for det siges udtrykkeligt

[Voigt]

i forslaget, at hjælpen skal komme, hvad enten det er et privat redningskorps, et statsdrevet redningskorps, eller det er CF-kolonnen. Bare man gider læse beslutningsforslaget, vil man kunne undgå at skulle fremsætte den slags beskyldninger.

Men jeg kan forstå på et svar fra justitsministeren, jeg har fået på et spørgsmål, at det udvalgsarbejde, man nu har fablet om igennem 3½ år, skulle være afsluttet den 1. januar 1979. Jeg ved ikke, om det er opfattet korrekt. Det vil så sige, at dette udvalg har været 4 år om at finde ud af, at hurtig hjælp er dobbelt hjælp. Det har været 4 år om at finde ud af, at det er en naturlig ting at sende det nærmeste slukningstog til en brand. Det synes jeg nok er en grov behandling.

Jeg vil derfor, samtidig med at jeg takker de ordførere, som var positivt indstillet over for forslaget, henstille, at man presser på og opfordrer regeringen til at fremsætte et lovforslag, således at det, der er opridset dels i beslutningsforslagets tekst, dels i bemærkningerne, virkelig bliver ført ud i livet. Det ville være en god ting.

Og må jeg så ikke henstille til andre partier, at de ikke bare kritikløst siger, at vi fremsætter lovforslag, der er tidsspilde og sådan noget. Prøv dog at se det saglige i dem, og prøv også at forstå motiverne! Vi er trods alt nogle stykker, der kommer ude fra det daglige liv og har været beskæftiget bl. a. på dette område.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Flere ordførere og nu sidst også ordføreren for forslagsstillerne har omtalt det udvalgsarbejde, som jeg refererede til i min indledningstale. Jeg sagde her, at det er et udvalgsarbejde, der foregår under indenrigsministeriet, og som inden for en overskuelig fremtid forventes at være tilendebragt.

Derefter hørte vi fra bl. a. hr. Voigt, at man havde indtryk af, at dette udvalg havde siddet og beskæftiget sig med problemet om, hvorvidt hurtig hjælp var dobbelt hjælp, og nærmest havde smølet forfærdelig meget, og man talte om, at det havde siddet i 3½ år. For at sætte dette på plads vil jeg gerne henviser til, hvad jeg sagde før, og til det svar, hr. Voigt har fået den 23. juni 1978 fra min forgænger, hr. Erling Jensen, at der verserer et større udvalgsarbejde under indenrigsmini-

steriet vedrørende civilforsvar og brandvæsen m. v. Jeg sagde endda, at man også vurderede relationerne til de private redningskorps. Men det, jeg vil sige, er, at dette udvalg har påbegyndt sit arbejde den 1. oktober 1977, og ifølge planerne skulle arbejdet være afsluttet i indeværende år. Det er rigtigt, at der har været talt om udvalgsarbejde også under de tidligere behandlinger af sagen, men når man nærlæser Folketingstidende, som jeg har gjort, medens hr. Voigt talte, ser man, at det, indenrigsministeren bl. a. talte om, var en undersøgelse af ambulancetjenesten såvel uden for som inden for hovedstadsområdet. Det citerede hr. Voigt ikke. Det andet, der blev nævnt, var, at administrationsdepartementet interesserede sig for civilforsvarets forhold. Det blev nævnt i efteråret 1975. Men det udvalg, der er tale om, har altså ikke – jeg ved ikke, om hr. Voigt brugte ordet »smølet«, men han brugte i al fald en forholdsvis nedsættende bemærkning – arbejdet urimeligt længe. Udvalget startede 1. oktober 1977 og er ifølge planerne færdigt omkring udgangen af indeværende år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra medlem af folketinget *Erhard Jakobsen*, der har orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 26. oktober atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Bodil Liventhals*, hverv

[Formanden]

som midlertidigt medlem af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Fra medlemmer af folketinget *Karen Dahlerup Andersen* og *Erling Dinesen*, der har orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hvern, har jeg modtaget meddelelse om, at de fra og med den 27. oktober atter kan give møde i tinget. Stedfortrædernes, *Klaus Ebbesens* og *Niels V. Andersens*, hvern som midlertidige medlemmer af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Fra medlem af folketinget *Arentoft*, der har orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hvern, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 28. oktober atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *K. J. Rosleffs*, hvern som midlertidigt

medlem af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Fra medlem af folketinget *Jørgen Junior*, der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 31. oktober atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Kirsten Madsens*, hvern som midlertidigt medlem af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 26. oktober 1978, kl. 13.00.

Angående dagsordenen henviste formanden til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 16.42
